

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **D. H.**, narozený X
státní příslušnost Slovensko
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice
sídlem Náměstí Míru 55, 507 11 Valdice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-6463-41/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-6463-41/ZR-2025, jímž bylo podle § 87l odst. 1 písm. a), e) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu a současně byl dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí považuje za „*neadekvátní, nepřiměřené a bezohledné*“. Následně popsal, že na území České republiky vyrůstal od 8 let a absolvoval zde také základní školu (tj. hovoří českým jazykem). Povolení k trvalému pobytu v České republice má žalobce již od roku 1998, resp. zde má veškeré své rodinné vazby. Po dovršení věku 23 let žalobce s družkou založil společnou domácnost a narodily se jim děti – dcera v roce 2015 a syn v roce 2022. K tomu žalobce uvedl, že se proto musí na území České republiky starat o rodinu a vychovávat děti. Bez trvalého pobytu však nebude moci na území pracovat či podnikat, a zajistit tak potřeby své rodiny (výživu a školné). Žalobce poté uznal, že se na území České republiky dopustil trestné činnosti, avšak za ni byl již potrestán, přičemž tedy napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené – resp. vedoucí k sociálnímu rozpadu rodiny, a to s dopadem na jeho děti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný nejprve zrekapituloval uplatněnou žalobní argumentaci. Dále poukázal na procesní pasivitu, resp. celkovou nečinnost, žalobce v průběhu dotčeného správního řízení. Žalobce tedy dle žalovaného mohl a měl uplatnit skutková tvrzení uvedená v žalobě už v rámci správního řízení.
4. Následně žalovaný upřesnil, že měl žalobce trvalý pobyt na území České republiky udělen ode dne 22. 4. 2020. V minulosti mu byl sice trvalý pobyt již jednou udělen, avšak mu byl dne 17. 10. 2015 rozhodnutím žalovaného pravomocně zrušen, neboť žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. V roce 2015 měl totiž žalobce už 13 záznamů v rejstříku trestů. Aktuálně má žalobce záznamů v rejstříku trestů 19, přičemž je ve výkonu trestu odnětí svobody. Byť tedy žalobce dostal v kontextu pobytu tzv. druhou šanci – tj. byl mu opětovně udělen trvalý pobyt, nadále páchal trestnou činnost, z čehož se podává značné riziko pro ohrožení veřejného pořádku i do budoucna.
5. Žalovaný pak konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zabýval rodinnými vazbami žalobce na území. K tomu doplnil, že z příkazu Magistrátu města Most č. j. MnM/021204/2024/OSČ-P/MA, mj. plyne, že žalobce dne 2. 11. 2023 svoji družku napadl, a to způsobem, že ji táhl za vlasy po schodech a když zůstala ležet na zemi, tak ji kopl do obličeje, čímž jí způsobil zranění, která si vyžádala ošetření v nemocnici.
6. Žalovaný též připomněl, že žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu na území, a tudíž jako občan Evropské unie trvalý pobyt k práci a pobytu na území České republiky nepotřebuje. Upozornil také na fakt, že žalobce dle dostupných veřejných evidencí na území nikdy nepodnikal a je dlouhodobě nezaměstnaný. Sociální situace žalobce je přitom dle žalovaného následkem jím páchané trestné činnosti (19 odsouzení). Zmínil také, že zrušení trvalého pobytu nelze považovat za další trest – jedná se toliko o správní opatření, resp. důsledek pravomocného odsouzení žalobce.
7. Dále žalovaný doplnil, že děti žalobce jsou občany České republiky, a tudíž v rámci veřejného školství žádné školné neplatí.
8. Napadené rozhodnutí tedy žalovaný shledal zcela přiměřeným a zákonným.

Replika žalobce

9. V podané replice žalobce nejprve uvedl, že ve správním řízení nereagoval z důvodu, že jako osoba bez příjmů neměl finanční prostředky na poštovní známku. Vyjádření žalovaného pak v tomto ohledu považoval za zpochybnění práva na podání žaloby ke správnímu soudu. Dále žalobce k poukazu žalovaného na příkaz Magistrátu města Most č. j. MnM/021204/2024/OSČ-P/MA popsal, že jeho družka ve věci nebyla k rodinným vazbám vyslechnuta, přičemž si již odpustili a jsou stále rodiči jejich dětí (družka žalobce se ostatně připojila k jeho žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody). Doplnil také, že *„k hádkám po nevěře a cizoložství může z psychické nepřičetnosti dojít, i k násilí“*. Žalovaný se tak dle žalobce ve správním řízení s danou věcí nesprávně vypořádal.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. S ohledem na obsah a formulaci žalobní argumentace soud zároveň zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, nebo ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, pak je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121). Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). K tomu soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“* Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přitom není povinen ani oprávněn (spekulativně) domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).

14. Podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, e) byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebo f) byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
15. Žalobce v projednávaném případě namítl konkrétně nepřiměřenost napadeného rozhodnutí – resp. veškerá žalobní argumentace směřovala k posouzení otázky přiměřenosti namítaného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.
16. Jedná-li se tedy právě o posouzení soukromého a rodinného života žalobce, soud v první řadě konstatuje, že žalovaný ve věci nijak nezpochybňoval skutečnost, že žalobce na území České republiky žije již značnou dobu (trvalý pobyt mu byl na území České republiky poprvé udělen v roce 1999), přičemž zde má také družku a dvě nezletilé děti (tj. dceru narozenou v roce 2015 a syna narozeného v roce 2022). K tomu ostatně žalovaný dle soudu činil relevantní zjištění podávající se z dostupných evidencí. Z dožádané zprávy Orgánu sociálně-právní ochrany dětí Most ze dne 17. 7. 2025 zároveň vyplynulo, že k dětem žalobce není vedena spisová dokumentace. Družka a děti žalobce pak dle zjištění (šetření) tohoto orgánu na adrese jejich hlášeného pobytu nežijí, a nepodařilo se je ani dohledat (kontaktovat). Uvážena byla žalovaným i okolnost, že se z pravomocného příkazu o přestupku Magistrátu města Most ze dne 12. 2. 2024, č. j. MnM/021204/2024/OSČ-P/MA, podává, že žalobce dne 2. 11. 2023 svoji družku fyzicky napadl – konkrétně ji popadl za vlasy a po jejím pádu ji táhl za vlasy po schodech ze 3. do 2. patra domu a když zůstala ležet na zemi, tak ji opakovaně kopl do obličeje, čímž jí způsobil zranění, která si vyžádala ošetření v nemocnici. Žalovaný také z veřejných evidencí a odsuzujících trestních rozsudků zjistil, že žalobce na území České republiky nikdy nepodnikal a je dlouhodobě nezaměstnaný. V době rozhodování žalovaného byl žalobce (a stále je) v produktivním věku. K tomu soud pro úplnost odkazuje na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byly všechny tyto skutečnosti, které jsou podloženy obsahem správního spisu, v podrobnostech popsány a odpovídajícím způsobem uváženy (viz zejména str. 6 až 9 a 12 až 13).
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou tak demonstrativně uvedena v nadepsaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). V této souvislosti je možno upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž bylo konstatováno, že *„při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).“*
19. K tomu soud upozorňuje na skutečnost, že žalobce o svém soukromém a rodinném životě v průběhu daného správního řízení nic neuvedl – resp. v řízení před žalovaným zůstal zcela pasivní. Soud má přitom v posuzovaném případě za to, že žalobci byl žalovaným poskytnut dostatečný a zcela odpovídající prostor ke konkrétnímu vyjádření se k jeho rodinnému a soukromému životu na území. V nadepsaném kontextu pak soud shledal mimoběžnou poznámku žalobce stran nemožnosti vyjádřit se ve věci toliko z důvodu, že jako osoba bez příjmů neměl finanční prostředky na poštovní známku. Nutno k tomu ve stručnosti uvést, že způsob, forma a rozsah využití práv záleží pouze na svobodném rozhodnutí toho kterého účastníka řízení. Bylo tedy na samotném žalobci, zda v řešeném případě využije či nevyžije práva vyjádřit se v řešeném případě, včetně volby způsobu a formy jeho provedení, a to se všemi případnými důsledky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-30, či ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018-37). V daném případě tedy zůstává rozhodným to, že se žalobce nepochybně mohl v průběhu vedeného správního řízení vyjádřit (popř. i navrhnout důkazy). Všechna tato práva tudíž nebyla žalobci nijak upřena. Soud proto v tomto kontextu považoval prosté tvrzení žalobce o tom, že neměl v průběhu celého správního řízení peníze na poštovní známku za irelevantní. Příležitým je v této souvislosti též připomenout závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, že *„tvrzení stěžovatele, že v současné době nemá žádný (popř. má jen nízký) příjem, považuje soud za pouhý následek jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněným protiprávním jednáním.“*
20. Nutno současně zdůraznit fakt, že žalobcem v žalobě výslovně poukazovaná délka jeho pobytu na území a rodinné vazby (tj. družka žalobce a jejich nezletilé děti), byly okolnosti, s nimiž žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně pracoval – tj. byly seznatelné a dostatečně hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti, které by byly pro daný případ relevantní, poté nevyplynuly jak z obsahu správního spisu (tj. ze zjištění žalovaného), tak ani z žalobních tvrzení samotného žalobce. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43, poté zdejší soud uzavřel, že měl-li žalobce za to, že v jeho případě existují výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo pouze na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav. Taková situace však v projednávané věci nenastala. K tomu je možné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, v němž bylo vysloveno, že „*je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60).*“

21. Soud tak v projednávaném případě konstatuje, že se žalovaný přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, přičemž v napadeném rozhodnutí z důvodu pasivity žalobce ve správním řízení zohlednil skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu – resp. z vlastních zjištění plynoucích z žalovanému dostupných evidencí ve spojení s rozhodnutími trestních soudů a přestupkových orgánů, jakož i z dožádání Orgánu sociálně-právní ochrany dětí Most. Nepominul tedy dlouhodobost pobytu žalobce na území České republiky ani existenci jeho rodinných vazeb zde. Žalovaný se nadto zabýval i případnými ekonomickými aspekty pobytu žalobce v České republice, přičemž zjistil, že je žalobce dlouhodobě nezaměstnaný. Žalovaný tudíž na základě nadepsaných skutečností dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřený. Žalovaný též zcela přiléhavě zdůraznil, že žalobce způsobil vydání napadeného rozhodnutí svým vlastním úmyslným protiprávním jednáním. Dle soudu tedy pro věc relevantní závěry žalovaného, opřené o konkrétní zjištění plynoucí ze spisové dokumentace, žalobce povšechnou žalobní argumentací účinně nezpochybnil.
22. V dané části je též třeba k prosté poznámce žalobce uplatněné až v podané replice, a to, že nebyla ve věci vyslechnuta jeho družka k průběhu jejich vztahu, pro úplnost opětovně uvést, že žalovaný existenci družky žalobce a jejich nezletilých dětí – tj. rodinné vazby žalobce na území – nijak nezpochybňoval, byť současně poukázal na přestupkové jednání (ubližování na zdraví), kterého se žalobce vůči družce dopustil, jak už bylo dříve rekapitulováno. V tomto kontextu pak zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, v němž bylo přiléhavě vysloveno, že „*... provedení (...) svědeckých výpovědí považuje (pozn. soudu – judikatura Nejvyššího správního soudu) za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný.*“ Od shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu se zdejší soud neměl jakéhokoliv důvodu odchýlit ani v nyní projednávaném případě. Za výše uvedené situace (zejména tedy s odkazem na pasivitu žalobce ve správním řízení) tak dle názoru soudu ve věci nevyvstala žádná okolnost, v jejímž důsledku by bylo nutno družku žalobce vyslechnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zároveň zabýval opakovanou trestnou činností žalobce, který je již speciálním recidivistou. K tomu žalovaný zdůraznil, že byl žalobce během svého pobytu na území České republiky, konkrétně od roku 2007 až do roku 2024, již celkem 19x pravomocně odsouzen za spáchání trestných činů, přičemž má též 4 záznamy v rejstříku přestupků (ostatně žalobce aktuálně vykonává trest odnětí svobody). V namítaném rozhodnutí byl odpovídajícím způsobem popsán i rozsah a opakování žalobcem konkrétně spáchané trestné činnosti. Přílehu zde byla hodnocena též povaha trestné činnosti spáchané žalobcem a závažnost jejího dopadu na společnost, resp. že žalobce zcela zjevně a dlouhodobě nerespektuje zákony České republiky.
24. Z výše uvedeného je tedy v řešeném případě zřejmé, že žalovaný ve svém postupu vycházel ze zcela jednoznačných zjištění, která se týkala právě osobních a rodinných poměrů žalobce, resp. posuzovaného případu.
25. S ohledem na opakované protiprávní jednání žalobce a jeho důsledky je poté případným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ve kterém bylo uvedeno, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“* Dále zde bylo přílehu pro nyní posuzovaný případ vyloženo, že *„za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky (zde do Slovenské republiky) proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).
26. Zde je třeba zdůraznit také konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které si žalobce *„před páčáním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat* Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

bezpodmínečně.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).

27. Tyto závěry se pak dle názoru soudu plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Nadto soud v daném ohledu dodává, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu na území, a tudíž se jako občan Evropské unie může s družkou a nezletilými dětmi na území České republiky nadále stýkat. Jak ostatně konstatoval Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17: *„Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“* V této části soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, v němž bylo uvedeno, že *„[s]těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“* (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65).
28. Sám žalobce přitom z vlastní vůle – tj. opakovaným páčáním trestné činnosti – aktuálně způsobil daleko zásadnější odloučení jeho osoby od rodiny, a to v kontextu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody s plánovaným koncem věznění až v roce 2034 (viz lustrace žalobce v Centrální evidenci vězněných osob).
29. S ohledem na závažnost a opakovanost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopouštěl, jak v úplnosti plyne z obsahu spisové dokumentace a odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak soud závěrem konstatuje, že žádná z žalobcem poukazovaných skutečností stran jeho rodinného a soukromého života na území, není natolik podstatná, aby převážila zájem společnosti na ochraně veřejného zájmu, a odůvodnila tak přehodnocení závěrů žalovaného ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Zdejší soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobce, kterého lze najisto označit za speciálního recidivistu, jenž je seznatelně bezohledný k právnímu řádu České republiky, naprosto přiměřeným, a se závěry žalovaného se proto plně ztotožnil.
30. Pro úplnost lze v této souvislosti poukázat i na příléhavé hodnocení uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42: *„Je velmi smutné, že stěžovatel, kterého je nutno považovat, jak již výše uvedeno, za profesionálního, dlouhodobě takto činného distributora drog zběhlého v kriminálním prostředí, důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna (a nyní, po vydání přezkoumávaných správního rozhodnutí, zřejmě nově i dalšího potomka), s nimiž má podle zjištění správních orgánů, o jejichž relevanci nevznikly pochyby, harmonický a hluboký vztah. Nejvyšší správní soud kvituje, že přes své dlouhodobé závažně závadové chování je stěžovatel dobrým a milujícím otcem a manželem. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným – podle všeho harmonickým a hlubokým – rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si*

jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít. “

31. Dle hodnocení soudu tedy v posuzovaném případě žalovaný zjištěné (relevantní) skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce a jím spáchané úmyslné a opakované trestné činnosti (nadto i přestupkových jednání) postavil proti sobě a na základě jejich poměření z nich učinil závěr, který v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil a se kterým se soud, vycházející ze shora citované konstantní judikatury, ztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 12 až 13) také vyplývá, že se žalovaný konkrétně zabýval i nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, a to zcela v odpovídající míře. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce přitom nepochybně negativním způsobem zasáhne do jeho rodinného a soukromého života, intenzita zásahu však není vzhledem k jeho bezohlednému závadovému jednání (spáchané trestné činnosti) natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. V takové situaci totiž musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku převážet nad individuálními zájmy jednotlivce. Soud tak dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření, jak už bylo dříve popsáno, provedl žalovaný zákonným způsobem.
32. Nutno zdůraznit, že žalobce za nadepsané situace, kdy na území České republiky páchal opakovaně trestnou činnost, ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno zde budovat rodinný život v rámci zachování jeho trvalého pobytu.
33. K povšechnému tvrzení žalobce o tom, že musí svou družku a nezletilé děti vyživovat, pak soud za výše konstatovaných okolností ve stručnosti uvádí, že žalobci nic nebrání v tom, aby svoji rodinu finančně podporoval i nadále, jelikož mu v tom napadené rozhodnutí žalovaného nijak nebrání.
34. Zdejší soud závěrem zdůrazňuje fakt, že je naprosto nepřijatelné, aby byl „nejlepší zájem dítěte“ žalobcem jako zákonným zástupcem nezletilých dětí vnímán a vykládán jako jakýsi „neproniknutelný štít“, který by ho měl ochránit před následky jeho opakovaného trestněprávního jednání v kontextu jeho pobytové situace, resp. že by žalovaný měl tolerovat takto intenzivní protizákonné chování žalobce, popř. resignovat na zákonný postup ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Takový výklad dle soudu nelze v žádném případě připustit, neboť by šel přímo proti samotnému smyslu relevantní právní úpravy tak, jak už tato byla dříve vyložena. Případným je k tomu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, že *„zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. (...) zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přílehavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Možno připomenout i názor Ústavního soudu vyslovený v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, že *„subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“*
35. Soud poté dle § 52 odst. 1 s. ř. s. v daném soudním řízení pro zjevnou nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování listinou nadepsanou jako *„Připojení k žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.“*

podmíněné propuštění mého druhá a otce našich dětí“ ze dne 29. 11. 2024 (podepsanou družkou žalobce), neboť veškeré pro věc relevantní skutečnosti zřejmým a plně odpovídajícím způsobem vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným. Úplný obsah správního spisu tak dle názoru soudu dostačoval ke zjištění skutečného stavu, zejména pak v kontextu existence soukromých a rodinných vazeb žalobce na území a stran délky jeho pobytu zde.

36. Vzhledem ke všem uvedeným okolnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. ledna 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.